

לפני למעלה משלוש עשרה שנה, ליטל, אחותו התאומה של מידן, בתם של אניטה ורוני בירקנפלד, חלתה בסרטן. אחרי שלוש וחצי שנים של התמודדות עם המחלה היא נפרדה מכל מכריה ובני משפחתה לא לפני שהספיקה לבקש מכל אחד מהם להמשיך את החיים מתוך אהבה והנאה, בדיוק כפי שנהגו לעשות יחדיו עד שפקד אותם גורלם המר. מותה של ליטל הניע את המשפחה להחליף מקום מגורים. אניטה, רוני ומידן ששירת באותה עת בצבא (זוג התאומים הבכור, שניא ועידו שהיו אז בני 28 עזבו כבר את הבית), קיבלו החלטה משותפת להעתיק את מגוריהם לאבן יהודה. למרות העובדה שרוני גדל והתבגר ביישוב זה, ההתאקלמות של אניטה ומידן לא הייתה קלה מאחר ששום מסגרת קהילתית לא חיברה אותם לתושבים במקום, לבד מטיוולים יומיים עם הכלב סוול, בהם נוצרו מפגשים והיכרויות. אחת מהנשים שאותן נהגה אניטה לפגוש מדי יום הייתה הפסלת מיקה ברמץ

כשהגעתי לכתובת המיועדת, נפתח שער קטן ומיד התברר לי שדייקתי. בחצר, בטעם רב ניצבים כמה פסלים שמעבר למראם האמנותי, הם מוסיפים נגיעה ותוכן לצמחייה. קיבל את פניי רוני בירקנפלד, איש תמיד בעל מראה נינוח. נכנסנו אל הבית ומיד אפפו אותי צליליה המרגיעים של אחת מיצירותיו של מוצרט. פסענו לעבר קומת המרתף, שם בסטודיו שנראה יותר כמו גלריה ביתית, באה לקראתנו אניטה, כולה קורנת אושר ואמפטיה. התיישבנו סביב שולחן העבודה רחב הידיים שעליו מונח פסל חמר גמור ולידו משטח עבודה, נושא פסל 'מכנסיים' שנועד לשיפוצים אחרונים לפני הבאתו לשריפה. באווירה אסתטית מאוד החלה אניטה בתשובתה לשאלתי: איך פתאום באמצע החיים היא גילתה כישורי יצירה שמעולם לא תיארה לעצמה שחבויים בה? כבר בתחילת דבריה התברר לי כי סיפורה טומן בחובו הרבה יותר מגילוי מאוחר של כישרון רדום.

יוצרת מהנשמה שמסרבת להיקרא אמנית

אף על פי שאניטה התברכה בחוש אסתטי מפותח היא מעולם לא חשבה על הצד היצירתי, אך הגורל שטמון בספור חיי משפחתה הנחה אותה ליעד, שהיום מהווה עבורה מרכז התעניינות ויצירה שוטפת

מאת חדווה אלמוז / צילום ??????

**בתחילת דרכה
אצל רינה, ברוב
עבודותיה של
אניטה ניכרו
אלמנטים של
קריעה, פציעה
ומכאוב. רינה,
כמורתה, אפשרה
לאניטה ליזרום
עם תחושותיה**

ממני שנובע מהנשמה. זו אולי הסיבה שאני מקפידה על שלמות, שעות רבות אני מקדישה לליטוף כל פרט וחלק בכל אחד מהפסלים, עד קבלת המראה הסופי שנראה לי. כל פסל עבורי הוא דומם חי. לצערי, אותה מידה של שליטה נמנעת ממני בשלב השריפה שבו לעתים חלים שינויים, לכן החלטתי לפנות ליציקות. אני יוצקת בברונזה ובפולימרים, בעזרתם של מומחים כמובן, אני אישית מלווה את כל תהליך היציקה, משיוף והחלקת השעווה ועד בחירת הגוון המדויק של הפטינה, צבע הברונזה. עולמה החדש של אניטה זימן לה מפגשים והכריות עם אנשים מקסימים אשר מסכים לה אושר רב. אחד מהם הינו אדם מבוגר, מסגר במקצועו שאליו מגיעה אניטה עם פסלי הלבוש שלה להשלמת מעמדים שהפכו חלק בלתי נפרד מהיצירה. המסגר, שרוב עבודותיו בימינו מסתכמות בעבודות ברזל בנליות, מחכה לאותן פגישות עם אניטה ויצירותיה אשר אליהן הוא מתייחס ברגישות אומנותית.

בתחילת דרכה היצירתית, אניטה לא תיארה לעצמה לאן הדברים יובילו, היום, בדיעבד, ברור לה ולרוני בעלה, שלהתפתחויות יש קשר לדברים עליהם צוו על ידי בתם. רוני שכיהן במשך שנים ארוכות בתפקידים בכירים באחד מהבנקים הגדולים במדינה, פרש לגמלאות ומקדיש מזמנו וממצרו ליצירתיות של אשתו. הוא תומך, מעודד ובה במידה מבקר. בעקבות החשיבות הרבה בקשר עם אנשים שאותה מצליחה אניטה להעביר בעבודותיה, החליטו השניים לארגן תערוכה על גג ביתם באבן יהודה. בזכות התערוכה שנפתחת בימים אלה יתאפשר לאניטה ליצור מגע ישיר ובלתי אמצעי עם קהל המבקרים. לצד התערוכה בביתם, נקשרים לאחרונה קשרים עם גלריות לאמנות בתל אביב שראו מעבודותיה של אניטה, התרשמו ומעוניינים לשווקן. ■

שבאחד מהימים הציעה לאניטה לבוא ולנסות לפסל בחמר. זו הייתה הפעם הראשונה בחייה, כשהיא מעט מעבר לשנת היובל, שאניטה נגעה בחומר. היענותו של החומר למגע ידיה עורר באניטה רגשות מעורבים של התרגשות וסקרנות בלתי מודעת. החיבור עם מיקה שהביא להתנסות בחומר, התקבל אצל אניטה כפתח להזדמנות ודרך שבה יתאפשר לה לפרוק מעליה מעט מעומס הרגשות אשר אותם נשאה בקרבה. למרות החשש מכישלון עקב חוסר ביטחון ביכולות הביצוע שלה, היא סירבה לוותר.

"מיקה המליצה בפניי להתחיל ללמוד אצל רינה וייצמן מצור משה", מספרת אניטה, "יום אחד הגענו אליה שתינו, רינה יצאה לקראתנו וקיבלה אותי בחיבוק חם ומתמשך קצת מעבר לזמן המקובל בחיבוק הכרות ראשון, זה היה קצת משונה. בתמיהה הסתכלתי בעיניה של רינה והיא השיבה לי באמירה ושאלה: 'האם את לא מזהה אותי?' אני עשיתי רייקי לבתך באחד מהימים בהם התייסרה במכאוביה. באותו הרגע הרגשתי שהגעתי למקום הנכון שנועד עבורי לסגירת מעגלים."

בתחילת דרכה אצל רינה, ברוב עבודותיה של אניטה ניכרו אלמנטים של קריעה, פציעה ומכאוב. רינה, כמורתה, אפשרה לאניטה ליזרום עם תחושותיה, ועם הזמן הזעם העצור השתחרר. אהבה ושלמות החלו להופיע בעבודותיה, ואליהן הצטרפו הרמוניה מהולה בשמחה, זוגיות ונשיות, כל אלה החלו לייחד את עבודותיה, שאותן אפשר לחלק לשלושה נושאים מרכזיים אשר באמצעותם מצליחה אניטה להביע את עצמה. דמויות פיגורטיביות של נשים, גברים וזוגות, אבסטרקט, המדגיש גם הוא אלמנטים אנושיים, על גווניו השונים, ופרטי לבוש שיש בהם תנועה אנושית והם נטולי גוף בתוכם. אלה האחרונים מתחברים לתחום האופנה שבו עוסקת אניטה כסטייליסטית במשרה חלקית.

"ביקשה אל תעניקי לי תואר של אמנית", ביקשה אניטה במהלך הריאיון אתה, "כי מה שאני עושה זה פשוט חלק